

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **M F. – N., s. r. o., S.**, právne zast. **V. a P., s. r. o., V.**, IČO: X., proti odporcovi: **P. V., S.**, **o určenie pravosti pohľadávky vo výške 921 493,89 Eur / 27 760 925,02 Sk** / na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 Cbi 21/ 2004 – 122 zo dňa 22. 04. 2009 v časti výroku o trovách konania, takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 11Cbi 21/ 2004-122 zo dňa 22. 04. 2009 v napadnutej časti výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi trovy v odvolacom konaní **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 11 Cbi 21/2004 – 122 zo dňa 22. 04. 2009 rozhodol tak, že určil, že pohľadávka navrhovateľa vo výške 921 493,89 Eur / 27 760 925,02 Sk /v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2K 42/02 vo veci úpadcu J. G. - G., J. je po práve s nárokom na oddelené uspokojenie a odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi 99,58 Eur / 3 000 Sk / súdny poplatok a trovy konania vo výške 209,22 Eur.

V dôvodoch rozhodnutia citoval rozhodnutie 5 Obo 198/ 2006 zo dňa 26. 06. 2008, ktorým bolo rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 Cbi 21/2004–82 zo dňa 18. 10. 2006 zrušené a vec vrátená na nové konanie. Z vykonaného dokazovania zistil, že právny predchodca navrhovateľa V., a. s. pobočka T. ako záložný veriteľ uzavrel s úpadcom úverovú zmluvu č. 181/ 97 zo dňa 26. 05. 1997 v znení dodatku č. 1 zo dňa 23. 03. 2000 na základe ktorej záložný veriteľ poskytol úpadcovi úver vo výške

19 299 244,93 Sk, ktorý bol zabezpečený zmluvami o zriadení záložného práva k nehnuteľnému majetku č. 367/95 zo dňa 29. 09. 1995 v znení dodatku č. 1 zo dňa 26. 05. 1997 a č. 568/96 zo dňa 24. 05. 1996 v znení dodatku č. 1 zo dňa 26. 05. 1997. Úpadca čerpal úver jednorázovo nakoľko išlo o konsolidačný úver a ten bol použitý na úhradu predchádzajúcich nesplatených úverov. Úpadca uhradil len časť úveru a to istinu vo výške 513 394,93 Sk a zostatok nesplácal. Podľa prvostupňového súdu žalobca oprávnenosť nároku preukázal, na základe čoho konajúci súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. s prihliadnutím na úspech účastníkov konania tak, že odporcu zaviazal zaplatiť súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia vo výške troch úkonov právnej pomoci, príprava, prevzatie a účasť na dvoch pojednávaniach v zmysle § 11 ods. 1 a 16 ods. 3 vyhlášky 655/ 2004 Z. z. Súd právnenému zástupcovi navrhovateľa nepriznal uplatnené trovy podľa § 10 citovanej vyhlášky, nakoľko pri stanovení základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal zo skutočnosti, že konanie o incidenčnej žalobe je z hľadiska určenia výšky súdneho poplatku zo žaloby určovacím sporom s jednotnou výškou súdneho poplatku vo výške 3 000 Sk bez ohľadu na výšku pohľadávky o určenie pravosti ktorej je predmetom konania. Preto aj z hľadiska určenia odmeny advokáta treba vychádzať z rovnakého princípu, takže navrhovateľovi patrí náhrada právneho zastúpenia ako v určovacom spore s neoceniteľnou hodnotou veci.

Podaním, doručeným súdu 14. 05. 2009, sa navrhovateľ v zákonnej lehote, v časti výroku trovách konania, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 Cb 21/ 2004–122 zo dňa 22. 04. 2009, odvolal. S názorom vysloveným v rozhodnutí Najvyššieho súdu 1 M Obdo V 17/ 2006, že pri určení výšky tarifnej odmeny advokáta súd vychádzal z takej výšky ako v určovacích sporoch s neoceniteľnou hodnotou veci, sa nestotožnil a ani s názorom Krajského súdu v Bratislave, podľa ktorého pri určení výšky tarifnej odmeny advokáta v konaní o tzv. incidenčnej žalobe, je potrebné vychádzať z rovnakého princípu ako pri určení výšky súdneho poplatku v danej veci, teda výšku tarifnej odmeny advokáta je potrebné určiť podľa ustanovenia v § 11 ods. 1 vyhlášky. Uviedol, že v zmysle uvedenej vyhlášky podľa § 11 ods. 1 je možné postupovať iba vtedy ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch, alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Podľa navrhovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky a tiež Krajský súd nesprávne hodnotil charakter incidenčného sporu, nakoľko právnym predpokladom incidenčného konania je riadne uplatnená pohľadávka v konkurznom konaní formou prihlášky a nie je možné,

aby si veritelia svoje pohľadávky žalovali, lebo si ich uplatňujú bez prihlášky. Podľa navrhovateľa rozdiel klasického konania o zaplatenie a incidenčného konania nie je, nakoľko ide o úplne identické konania, rozdiel je iba v petite, ktorý je však v konkurznom konaní predurčený konkurzným konaním, nie však tým, že navrhovateľovi ide iba o určenie práva a nie o uhradenie určitej peňažnej čiastky. Z uvedeného dôvodu má teda odvolateľ za to, že ak súd prizná že pohľadávka je pravá čo do dôvodu a výšky potom takýto navrhovateľ je oprávnený participovať na výťažku z konkurznej podstaty. V prípade, že by navrhovateľ nemal možnosť participovať na výťažku z konkurznej podstaty takéto určenie by nemalo význam. Z uvedeného dôvodu konštatovanie, že pri incidenčnej žalobe nie je možné oceniť predmet sporu, pretože ide o určenie práva, neobstojí. Charakter incidenčného konania podľa navrhovateľa nezodpovedá ani ďalšia atypická črta určovacích sporov podľa § 80 písm. c./ O. s. p. lebo v incidenčnom konaní navrhovateľ nemusí preukazovať naliehavý právny záujem. Za samozrejme uviedol, že pokiaľ je premetom sporu iba určenie práva na oddelené uspokojenie tak s ohľadom na charakter sporu ide o konanie ktoré nie je možné oceniť peniazmi. S ohľadom na uvedený vyslovený právny názor podľa navrhovateľa trovy právneho zastúpenia majú byť správne určené podľa § 10 vyhlášky, a preto navrhol rozsudok v časti výroku o trovách konania zmeniť tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 99,58 Eur na súdnom poplatku a trovy právneho zastúpenia vo výške 10 799,68 Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nevyhovel.

Predmetom odvolania je časť rozsudku, ktorou prvostupňový súd priznal navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia .

Základnou právnou otázkou je, či konajúci súd správne v danom prípade v konaní o určenie pravosti pohľadávky vo výške 921 493,89 Eur pri priznaní nároku na trovy právneho zastúpenia vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/ 2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov, nie z ustanovenia § 10 citovanej vyhlášky.

Z ustanovenia § 11 ods. 1 písmeno a./ vyhlášky č. 655/ 2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov, na ktorý sa prvostupňové rozhodnutie odvoláva vyplýva, že základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinásť

na výpočtového základu ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci, alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s neúmernými ťažkosťami.

Z § 10 citovanej vyhlášky na ktorú sa odvoláva právny zástupca navrhovateľa vyplýva, že tarifná odmena je vo vymedzenej výške uvedenej v tomto ustanovení, ak nie je ustanovené inak.

Základným problémom je, či v prípade keď ide o určenie pravosti pohľadávky vo výške presne určenej v danom prípade 921 493,89 Eur je možné pri určení tarifnej odmeny vychádzať z ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky 655/ 2004 Z. z. písmeno a/ ktorá aplikácia je za predpokladu, že nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Podľa navrhovateľa v prípade keď výška pohľadávky v spore o určenie pravosti je jednoznačne špecifikovaná sa nedá konštatovať, že nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, keďže výška pohľadávky ktorej určenie je predmetom určenia je číselne vymedzená.

Zo zdôvodnenia prvostupňového rozhodnutia je zrejme, že pri určení trov právneho zastúpenia vychádzal zo skutočnosti, že konanie o incidenčnej žalobe je z hľadiska určenia výšky súdneho poplatku zo žaloby určovacím sporom s jednotnou výškou súdneho poplatku bez ohľadu na výšku pohľadávky, určenie pravosti ktorej je predmetom konania. S týmto vysloveným názorom sa odvolací súd jednoznačne stotožnil a zrejme aj navrhovateľ keď súdny poplatok uhradil vo výške 3 000 Sk, že ide o spor akoby išlo o spor určovací. Prvostupňový súd preto správne konštatoval, že aj z hľadiska určenia výšky tarifnej odmeny advokáta treba vychádzať z rovnakého princípu, ktorý názor zastáva aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí päťčlenného dovolacieho senátu, ktorý názor je pre súdy nižšieho stupňa záväzný a voči takémuto rozhodnutiu nie je prípustný ani opravný prostriedok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle uvedeného rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 11 Cbi 21/2004–122 v napadnutej časti výroku o trovách konania podľa § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Trovy právneho zastúpenia úspešnému odporcovi v odvolacom konaní Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 28.januára 2010

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková